

343

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 23 września 1969 r.

w sprawie umarzania i udzielania ulg w spłaceniu należności przysługujących Bankowi Handlowemu w Warszawie — Spółce Akcyjnej, Bankowi Polska Kasa Opieki — Spółce Akcyjnej oraz „Warty” Towarzystwu Ubezpieczeń i Reasekuracji — Spółce Akcyjnej.

Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 16 maja 1956 r. o umarzaniu i udzielaniu ulg w spłaceniu należności państwowych (Dz. U. Nr 17, poz. 92) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do umarzania i udzielania ulg w spłaceniu należności Banku Handlowego w Warszawie S. A., Banku Polska Kasa Opieki S. A. oraz „Warty” Towarzystwa Ubezpieczeń i Reasekuracji S. A. stosuje się przepisy art. 1 i art. 4 dekretu z dnia 16 maja 1956 r. o umarzaniu i udzielaniu ulg w spłaceniu należności państwowych (Dz. U. Nr 17, poz. 92) oraz przepisy §§ 1—12 i § 26 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1969 r. w sprawie zasad oraz trybu umarzania i udzielania ulg w spłaceniu należności państwowych (Dz. U. Nr 4, poz. 26), zwanego dalej „rozporządzeniem”, ze zmianami określonymi w §§ 4 i 5.

§ 2. O umorzeniu należności nie przekraczającej w stosunku do jednego dłużnika kwoty 500.000 zł, gdy zachodzą okoliczności określone w § 3 ust. 1 rozporządzenia, rozstrzygają:

- 1) w zakresie należności Banku Handlowego w Warszawie S. A. — Prezes Zarządu tego Banku,
- 2) w zakresie należności Banku Polska Kasa Opieki S. A. i „Warty” Towarzystwa Ubezpieczeń i Reasekuracji S. A. — naczelnicy dyrektorzy tych instytucji.

§ 3. Prezes Zarządu Banku Handlowego w Warszawie S. A. oraz naczelnicy dyrektorzy pozostałych instytucji wymienionych w § 1 mogą upoważnić do rozstrzygnięcia w sprawach określonych w § 2:

- 1) członków zarządu podległych im instytucji — co do należności nie przekraczających kwoty 100.000 zł,
- 2) podległych im bezpośrednio dyrektorów krajowych oddziałów — co do należności nie przekraczających kwoty 20.000 zł.

§ 4. W wypadkach gospodarczo uzasadnionych lub zasługujących na szczególne uwzględnienie Prezes Zarządu Banku Handlowego w Warszawie S. A. oraz naczelnicy dyrektorzy pozostałych instytucji wymienionych w § 1 mogą umarzać należności nie przekraczające w stosunku do jednego dłużnika kwoty 100.000 zł mimo braku okoliczności określonych w § 3 ust. 1 rozporządzenia.

§ 5. O umorzeniu należności przekraczających kwoty wskazane w § 2 i § 4 rozstrzyga Minister Finansów.

§ 6. Zasady i tryb odraczania terminu zapłaty lub rozkładania na raty należności ustalają:

- 1) w zakresie należności Banku Handlowego w Warszawie S. A. — regulamin wydany przez Prezesa Zarządu tego Banku,
- 2) w zakresie należności Banku Polska Kasa Opieki S. A. i „Warty” Towarzystwa Ubezpieczeń i Reasekuracji S. A. — regulaminy wydane przez naczelnicy dyrektorów tych instytucji.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 listopada 1969 r.

Minister Finansów: *J. Trendota*

344

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 22 września 1969 r.

w sprawie zasad ustalania wartości użytkowej oraz kwalifikowania na złom lub do rozbiórki używanych pojazdów samochodowych i przyczep.

Na podstawie art. 1 i art. 3 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244) i § 1 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 14 grudnia 1956 r. w sprawie przekazania uprawnień do wydawania przepisów o gospodarowaniu pojazdami

samochodowymi, częściami zamiennymi i ogumieniem do tych pojazdów oraz o normowaniu zużycia materiałów pędnych w eksploatacji i obsłudze pojazdów samochodowych (Monitor Polski z 1956 r. Nr 105, poz. 1209, z 1961 r. Nr 80, poz. 334 i z 1968 r. Nr 29, poz. 193) oraz § 23 ust. 2 uchwały nr 262 Rady Ministrów z dnia 12 sierpnia 1968 r. w sprawie rozporządzania przez jednostki gospodarki społeczno-

nej niektórymi ruchomymi składnikami majątkowymi (Monitor Polski z 1968 r. Nr 35, poz. 245 oraz z 1969 r. Nr 10, poz. 94 i Nr 31, poz. 228) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy zarządzenia stosuje się do pojazdów samochodowych i przyczep (naczep) jednostek gospodarki uspołecznionej, zwanych dalej „jednostkami”, określonych w § 5 pkt 1 uchwały nr 262 Rady Ministrów z dnia 12 sierpnia 1968 r. w sprawie rozporządzania przez jednostki gospodarki uspołecznionej niektórymi ruchomymi składnikami majątkowymi (Monitor Polski Nr 35, poz. 245 z późniejszymi zmianami), zwanej dalej „uchwałą”.

2. Przepisy zarządzenia dotyczą wszystkich rodzajów pojazdów samochodowych i przyczep (naczep), zwanych dalej „pojazdami”, uznanych za zbędne w trybie przepisów uchwały.

3. Przepisów zarządzenia nie stosuje się:

- 1) do pojazdów Sił Zbrojnych,
- 2) do ciągników rolniczych objętych sprzedażą indywidualnym rolnikom na podstawie odrębnych przepisów.

§ 2. Wartość użytkową używanego pojazdu ustala się w procentach przez pomniejszenie o stopień zużycia wartości takiego pojazdu w stanie nowym.

§ 3. Ustalenie stopnia zużycia pojazdu ujmuje się w protokole stanu technicznego pojazdu. Wzór protokołu i sposób jego sporządzania ustali Minister Komunikacji.

§ 4. Stopień zużycia pojazdu ustala się na podstawie jednego z następujących kryteriów:

- 1) procentowego stosunku przewidywanego kosztu naprawy według kosztorysu wstępnego do ceny sprzedażnej nowego pojazdu albo
- 2) procentowego stosunku wartości zespołów, podzespołów i podstawowych części wymagających uzupełnienia lub wymiany, łącznie z ogumieniem, liczonej według cen detalicznych części nowych, do ceny sprzedażnej nowego pojazdu.

§ 5. Przy ustalaniu stopnia zużycia pojazdu należy przestrzegać następujących zależności, podanych w poniższej tabeli:

- 1) jeżeli przewidywany koszt naprawy pojazdu (§ 4 pkt 1) osiąga wielkości podane w rubryce I tabeli albo
- 2) jeżeli wartość zespołów, podzespołów i części wymagających uzupełnienia lub wymiany (§ 4 pkt 2) osiąga wielkości podane w rubryce II tabeli

— stopień zużycia pojazdu powinien osiągać wielkości w granicach podanych w odpowiednich pozycjach rubryki III tabeli:

I (§ 4 pkt 1)	II (§ 4 pkt 2)	III (Stopień zużycia pojazdu w procentach)
do 15% włącznie	do 10% włącznie	do 20% włącznie
powyżej 15% do 30% włącznie	powyżej 10% do 20% włącznie	powyżej 20% do 40% włącznie

I (§ 4 pkt 1)	II (§ 4 pkt 2)	III (Stopień zużycia pojazdu w procentach)
powyżej 30% do 50% włącznie	powyżej 20% do 30% włącznie	powyżej 40% do 60% włącznie
powyżej 50% do 70% włącznie	powyżej 30% do 40% włącznie	powyżej 60% do 80% włącznie
powyżej 70%	powyżej 40%	powyżej 80%

§ 6. W przedsiębiorstwach transportu samochodowego stopień zużycia pojazdów służących do prowadzenia podstawowej działalności tych przedsiębiorstw może być ustalany za zgodą jednostki nadrzędnej na podstawie innych niż wymienione w § 4 kryteriów ekonomicznych, opartych na koszcie eksploatacji pojazdów (np. na podstawie kosztu obsługi technicznej i napraw na jednostkę przebiegu, przekraczającego wartość określoną w planie, lub na podstawie ogólnego kosztu obsługi technicznej i napraw od początku eksploatacji pojazdu, przekraczającego wartość pojazdu w stanie nowym).

§ 7. 1. Pojazd powinien być zakwalifikowany do rozbiórki lub na złom (skasowany), jeżeli:

- 1) stopień zużycia ustalony zgodnie z przepisami §§ 4 i 5, określony w protokole (§ 3), wynosi 80% lub więcej albo
- 2) ogólny okres eksploatacji pojazdu produkcji krajowej od chwili przerwania produkcji danego typu przekracza 8 lat, a pojazd wymaga naprawy, której wykonanie nie jest możliwe ze względu na brak części zamiennych, albo
- 3) wykonanie naprawy pojazdu pochodzącego z importu nie jest możliwe ze względu na brak części zamiennych

— i nie zgłosił się nabywca nie będący jednostką gospodarki uspołecznionej.

2. Skasowany może być również pojazd, nie spełniający warunków określonych w ust. 1, jeżeli podejmowane próby zbycia pojazdu w trybie przepisów uchwały nie dały wyniku.

3. Zabrania się wykonywania napraw pojazdów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2. W wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych konstrukcją lub potrzebami przewozowymi, jednostka nadrzędna może zezwolić na wykonanie naprawy w wymaganym zakresie w celu dalszego eksploataowania następujących pojazdów: autobusu o liczbie miejsc siedzących powyżej 15 łącznie z miejscem kierowcy, pojazdu ciężarowego o ładowności powyżej 5 t, pojazdu specjalizowanego lub pojazdu specjalnego.

§ 8. 1. Skasowanie pojazdu zarządza kierownik jednostki za zgodą jednostki nadrzędnej na podstawie:

- 1) danych zawartych w protokole stanu technicznego pojazdu (§ 3) lub stwierdzenia uspołecznionego zakładu (warsztatu) naprawy samochodów, że naprawa pojazdu jest ekonomicznie nieuzasadniona, w wypadkach określonych w § 7 ust. 1 pkt 1 i 2,
- 2) stwierdzenia Biura Zaopatrzenia i Zbytu Zaplecza Technicznego Motoryzacji, że nabycie części zamiennych nie jest możliwe, w wypadkach określonych w § 7 ust. 1 pkt 3,

3) dokumentów świadczących o bezskutecznym podejmowaniu prób zbycia pojazdu, w wypadkach określonych w § 7 ust. 2.

2. Stwierdzenie przez zakład (warsztat) naprawy samochodów, że naprawa pojazdu jest ekonomicznie nieuzasadniona (ust. 1 pkt 1), może być dokonane tylko przy przyjmowaniu pojazdu do naprawy od użytkownika, na podstawie wstępnej kalkulacji kosztów naprawy. Jeżeli użytkownik nie zgadza się ze stanowiskiem zakładu (warsztatu) naprawy samochodów i nie uzyska zezwolenia jednostki nadrzędnej na wykonanie naprawy pojazdu (§ 7 ust. 3), zakład (warsztat) naprawy samochodów powołuje komisję, w której skład wchodzi po jednym przedstawicielu użytkownika i zakładu (warsztatu) naprawy samochodów oraz jako przewodniczący — uprawniony rzeczoznawca nie zatrudniony w jednostkach reprezentowanych w komisji, wyznaczony przez wydział komunikacji przydział powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej, właściwy ze względu na siedzibę zakładu (warsztatu) naprawy samochodów.

3. Komisja (ust. 2), po dokonaniu przeglądu technicznego pojazdu i po dokładnym zapoznaniu się z dokumentami pojazdu oraz ze stanowiskiem zakładu (warsztatu) naprawy samochodów, wydaje opinię, która obowiązuje zarówno użytkownika pojazdu, jak i zakład (warsztat) naprawy samochodów.

4. O skasowaniu pojazdu jednostka zawiadamia wydział komunikacji przydział powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej w celu skreślenia pojazdu z ewidencji, zgodnie z przepisami w sprawie ruchu na drogach publicznych.

5. Wynagrodzenie przewodniczącego komisji (ust. 2) pokrywa jednostka — jeżeli opinia jest zgodna z wnioskiem zakładu (warsztatu) naprawy samochodów, lub zakład (warsztat) naprawy samochodów — jeżeli opinia jest odmienna.

§ 9. 1. Skasowany pojazd jednostka może rozebrać na zespoły, podzespoły i części w celu wykorzystania przy na-

prawie innych pojazdów posiadanych przez daną jednostkę lub w celu sprzedaży albo przekazania nieodpłatnego w trybie przepisów uchwały.

2. Skasowane pojazdy, które nie będą wykorzystane w sposób określony w ust. 1, powinny być zgłoszone jednostkom skupującym takie pojazdy.

3. Skasowane pojazdy nie zagospodarowane zgodnie z przepisem ust. 2 oraz zespoły, podzespoły i części nie wykorzystane zgodnie z przepisem ust. 1, jak również skasowane pojazdy, które w terminie jednego miesiąca od dnia zgłoszenia nie zostaną wykorzystane przez jednostki skupujące (ust. 2), powinny być przekazane na złom, zgodnie z przepisami regulującymi gospodarkę złomem.

§ 10. 1. Jeżeli skasowany pojazd znajduje się w zakładzie (warsztacie) naprawy samochodów, jednostka może:

- 1) odebrać go w celu wykorzystania zgodnie z przepisami § 9 ust. 1 albo
- 2) sprzedać go w całości zakładowi (warsztatowi) naprawy samochodów, albo
- 3) zlecić zakładowi (warsztatowi) naprawy samochodów wymontowanie i wykonanie naprawy określonych zespołów lub podzespołów.

2. Zasady dokonywania rozliczeń między zakładem (warszatem) naprawy samochodów a jednostką, wynikających z czynności dokonanych zgodnie z przepisami ust. 1, regulują odrębne przepisy.

§ 11. Zespoły, podzespoły i części wymontowane (§ 9 ust. 1 i § 10 ust. 1 pkt 2 i 3) należy objąć ewidencją jednostki lub zakładu (warsztatu) naprawy samochodów w sposób określony w przepisach o księgowości.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie jednego miesiąca od dnia ogłoszenia.

Minister Komunikacji: *M. Zajfryd*

345

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 15 września 1969 r.

w sprawie rejestracji przedpoborowych — mężczyzn urodzonych w 1951 r.

Na podstawie art. 21 ust. 4 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220) oraz § 8 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 lipca 1968 r. w sprawie rejestracji przedpoborowych (Dz. U. Nr 28, poz. 187) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rejestrację mężczyzn urodzonych w 1951 r. przeprowadzą właściwe organy administracji przydział gromadzkich, miejskich i dzielnicowych rad narodowych oraz rad narodowych osiedli w okresie od 20 listopada do 20 grudnia 1969 r.

§ 2. Organy, o których mowa w § 1, działające na terenie miasta Poznania oraz powiatów myszkowskiego, pszczyńskiego i miasta Świętochłowice w woj. katowickim,

opoczyńskiego, ilżeckiego, staszowskiego i miasta Radomia w woj. kieleckim, kołobrzeskiego i złotowskiego w woj. koszalińskim, bialskiego, lubartowskiego i miasta Zamościa w woj. lubelskim, kolskiego, kościańskiego i ostrowskiego w woj. poznańskim — przeprowadzą rejestrację bez wzywania przedpoborowych do osobistego zgłoszenia się do organu przeprowadzającego rejestrację (w drodze korespondencyjnej).

§ 3. Termin ogłoszenia rejestracji, o której mowa w § 1, ustala się na dzień 6 listopada 1969 r.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *w z. T. Pietrzak*